

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/66/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2515010002
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Klčová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2515010002.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Klčovej a sudcov JUDr. Daniely Šramelovej a JUDr. Vladimíra Tencera, v trestnej veci proti obžalovanému M. V., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 odsek 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 13.04.2015 sp.zn. 2T/1/2015 na verejnom zasadnutí konanom dňa 22.09.2015 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného M. V., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd I. stupňa uznal obžalovaného za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 odsek 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 08.10.2011 o 16.10 hod. na ceste II/499 v smere od obce Radošina do obce Banka viedol osobné motorové vozidlo zn. Fiat Doblo, EČ: PN-094AX, pričom pred obcou Banka v úseku 74,20 km pri prejazde pravotočivou zákrutou prekročil kritickú rýchlosť, čím vozidlo dostal do bočného šmyku a stalo sa neovládateľným, v dôsledku čoho prešiel do protismeru, kde narazil do ľavej prednej časti oproti idúceho vozidla zn. Fiat Ducato, EČ:NM-674BZ, ktoré viedol M. K., pričom pri dopravnej nehode M. K. utrpel pomliaždenie oboch kolenných kĺbov s poúrazovou synovitiadou vpravo, podvrtnutie pravého kolenného kĺbu, ktoré zranenie si vyžiadalo odôvodnenú dobu liečenia 6 týždňov, s obmedzením v obvyklom spôsobe života v trvaní 28 dní a jeho spolujazdec M. C. utrpel pomliaždenie oboch kolenných kĺbov s poúrazovou synovitiadou vpravo, podvrtnutie pravého kolenného kĺbu a pomliaždenie krčnej chrbtice, ktoré zranenie si vyžiadalo odôvodnenú dobu liečenia 6 týždňov, s obmedzením v obvyklom spôsobe života v trvaní 28 dní, pričom obvinený M. V. svojim konaním porušil povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 16 odsek 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov,

Za túto trestnú činnosť bol obžalovanému M. V. podľa 158 odsek 1 Trestného zákona, § 36 písm. j/, § 38 odsek 3 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov.

Podľa § 49 odsek 1 písm. a/ Trestného zákona mu súd výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu v trvaní 1 rok.

Podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona uložil obžalovanému aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 2 rokov.

Podľa 288 odsek 1 Trestného poriadku boli poškodení - M. K., M. C., Všeobecná zdravotná poisťovňa Bratislava a Sociálna poisťovňa Bratislava odkázaní s nárokmi na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný, ktoré prostredníctvom svojho obhajcu písomne odôvodnil, domáhal sa jeho zrušenia a oslobodenia spod obžaloby. Namietal, že súd I. stupňa porušil zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného - in dubio pro reo ako aj zásadu ne bis in idem. Nesprávne vyhodnotil vykonané dokazovanie, neprihliadol na svedecké výpovede O. J. a M. I., z ktorých vyplýva, že poškodený M. C. a M. K. bezprostredne po nehode uviedli policajtom, že nemajú žiadne zranenie, nevyhodnotil výpoveď znalca MUDr. Nosáľa, z ktorej vyplynulo, že obaja poškodení, napriek zaužívanej praxi, boli z pohotovostnej služby odoslaní na kontrolu na chirurgickú a nie ortopedickú ambulanciu. S poukazom na to, že pohotovostnú službu kritického dňa vykonávala lekárka ortopedického oddelenia možno vyvodiť, že ich zranenia nepovažovala za závažnejšie. Súd I. stupňa považoval výpovede poškodených za dôveryhodné napriek tomu, že vôbec neoznámili políciu, že sú poranení a práceneschopní, túto skutočnosť oznámili až poštou dňa 11.12.2011, kedy na políciu zaslali lekárske správy.

Porušenie zásady ne bis in idem videl predovšetkým v tom, že bezprostredne po nehode bolo konštatované, že sa dopustil priestupku podľa § 16 odsek 1 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov a bola mu uložená bloková pokuta 40 Eur, ktorú na mieste zaplatil. Napriek tomu, že bol za tento skutok potrestaný v správnom konaní, bolo mu neskôr vznesené obvinenie, následne bolo trestné stíhanie prerušené až do času, kedy na základe protestu prokurátora rozhodnutím zo dňa 04.06.2014 sp. zn. OR PZ-OD-223-001-2014 Okresný dopravný inšpektorát Trnava zrušil pokutu 40 Eur, boli mu vrátené peniaze už vo veci, ktorá bola podľa priestupkového zákona premlčaná. V tejto súvislosti poukázal na judikatúru ESLP vo vzťahu k článku 4 protokolu č. 7 Dohovoru, v zmysle ktorej zákaz ne bis in idem nie je obmedzený len na trestné konanie, keďže z hľadiska uplatnenia tejto zásady označil za rozhodujúcu totožnosť skutku a nie totožnosť právnej kvalifikácie. Zákaz opätovného súdenia vyslovený v ustanovení článku 4 protokolu č. 7 sa vzťahuje na ten istý skutok.

Okresný prokurátor odvolanie nepodal.

Zástupkyňa krajského prokurátora navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania podľa § 317 odsek I Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd pri plnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd I. stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 2 odsek 10 Trestného poriadku. Následne vykonané dôkazy okresný súd správne vyhodnotil jednotlivo aj v ich súhrne, tak ako mu to ukladá ustanovenie § 2 odsek 12 Trestného poriadku.

Skutkové zistenia súdu I. stupňa považuje krajský súd za správne a zodpovedajúce výsledkom vykonaného dokazovania.

V prejednávanej veci nie je sporné, že obžalovaný v kritickom čase, ako vodič motorového vozidla, porušil povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 16 odsek 1 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, tak, že pri prejazde pravotočivou zákrutou prekročil kritickú rýchlosť, čím vozidlo dostal do bočného šmyku a stalo sa neovládateľným, v dôsledku čoho prešiel do protismeru kde narazil do ľavej prednej časti oprotiidúceho vozidla značky Fiat Ducato, ktoré viedol M. K. so spolujazdcom M. C..

Obžalovaný nespochybňoval porušenie povinnosti, ktorá mu vyplývala z ustanovenia § 16 odsek 1 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, ani to, že v dôsledku tohto porušenia došlo k dopravnej nehode. Svoju obranu založil len na tom, že spochybňoval či poškodení M. C. a M. K. pri tejto nehode utrpeli zranenia. Táto obrana obžalovaného aj podľa názoru krajského súdu bola vyvrátená vykonanými dôkazmi a to nielen výpoveďou poškodených ale aj znalcom z odboru zdravotníctva MUDr. Mariánom Nosálom ako aj ostatnými listinnými dôkazmi, ktoré súd I. stupňa správne vyhodnotil. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje. Obžalovaným namietaný postup odoslania poškodených z pohotovostnej ambulancie na ošetrovanie na traumatologickú nie ortopedickú ambulanciu, ani oneskorenie

nahlásenie úrazu poškodenými políciou, nie je takého charakteru, aby spochybnil tú skutočnosť, že obaja poškodení, pri predmetnej dopravnej nehode, utrpeli zranenia tak, ako sú popísané vo výrokovej časti rozsudku.

Čo sa týka obrany obžalovaného v súvislosti s porušením zásady ne bis in idem krajský súd poukazuje na nasledovné:

Vo vzťahu k medzinárodným zmluvám treba vychádzať z článkov 153 a 154c Ústavy SR a s poukazom na ne predovšetkým z článku 4 odsek 1 protokolu č. 7 k Dohovoru k ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa článku 4 protokolu č. 7 k Dohovoru - právo nebyť opakovane súdený alebo trestaný znie : nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený právoplatným rozsudkom v súlade so zákonom a Trestným poriadkom tohto štátu.

Nie celkom jednotnú rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) týkajúcu sa aplikácie článku 4 protokolu č. 7 Dohovoru zjednotil veľký senát ESLP svojim rozhodnutím zo dňa 10.02.2009 vo veci Zolotukhin proti Ruskej federácii. ESLP sa priklonil k záveru, že zákaz ne bis in idem nie je obmedzený len na trestné konanie. Z hľadiska uplatnenia tejto zásady označil za rozhodujúcu totožnosť skutku a nie totožnosť právnej kvalifikácie.

Zásadný význam má teda povaha daného činu, pretože tento článok nepochybne dopadá na všetky činy naplňajúce znaky trestného činu a bráni dvojitému stíhaniu a potrestaniu za tieto trestné činy. Na druhej strane sa nevzťahuje na všetky menej závažné činy kvalifikované našim právnym poriadkom ako priestupky alebo iné správne delikty, prípadne disciplinárne delikty. Zásadu ne bis in idem možno vzťahovať iba na tie činy kvalifikovateľné správnymi prípadne inými príslušnými orgánmi ako menej závažné činy teda priestupky prípadne iné správne delikty a výnimočne i disciplinárne delikty, ktoré majú trestnoprávnu povahu. Povaha deliktu sa v tomto smere posudzuje tak z hľadiska chráneného záujmu ako aj z hľadiska adresáta normy a z hľadiska účelu a typu sankcie.

Niet pochybností o tom, že všetky priestupky podľa zákona SNR č. 372/1990 Zbierky o priestupkoch teda aj priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 citovaného zákona majú trestnoprávnu povahu v zmysle Dohovoru. To znamená, že právoplatné potrestanie za takýto priestupok zakladá prekážku veci rozhodnutej pre stíhanie za ten istý skutok či už v správnom alebo aj v trestnom konaní.

V tejto súvislosti krajský súd skúmal, či sa skutkové okolnosti posúdené ako priestupok, za ktoré bol obžalovaný postihnutý, prekrývajú so skutkovými okolnosťami uvedenými v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

Z obsahu spisového materiálu odvolací súd zistil, že obžalovanému bola dňa 08.10.2011 uložená bloková pokuta pre porušenie ustanovenia § 16 odsek 1 zák. č. 8/2009 Z.z.

Podľa § 16 odsek 1 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, vodič je povinný rýchlosť jazdy prispôbiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Vodič smie jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad.

Aj zo skutkovej vety rozsudku je zrejmé, že obžalovaný porušil ako vodič ustanovenie § 16 odsek 1 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke. Napadnutým rozsudkom súd I. stupňa uznal obžalovaného za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 odsek 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, ako je uvedený aj v odôvodnení tohto uznesenia.

Bez ohľadu na to, či obžalovaný bol resp. nebol postihnutý v súvislosti so žalovanou trestnou činnosťou za priestupok podľa § 16 odsek 1 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke je potrebné uviesť, že z hľadiska posúdenia, či sa jedná resp. nejedná o dvojité postih je potrebné skúmať, či sa jedná o totožný skutok. Zákon pojem skutok používa ale ho nedefinuje. Vymedzenie tohto pojmu sa prenechalo trestnoprávnej

teórii prípadne praxi. Tie pod pojmom skutok rozumejú nejakú udalosť vo vonkajšom svete, ktorá je charakterizovaná určitým konaním, a následkom, ktorý bol týmto konaním spôsobený, ak je tento následok relevantný z hľadiska noriem trestného práva. Skutok môže vykazovať znaky jedného, dvoch ale aj viacerých trestných činov. Ako skutok je táto udalosť vymedzená v príslušnom rozhodnutí orgánu činného v trestnom konaní resp. súdu. Skutkom sa rozumie súhrn opísaných skutkových okolností, nie ich právna kvalifikácia. Podstata skutku spočíva v konaní a v jeho následku. Totožnosť skutku bude zachovaná vždy vtedy, ak bude zachovaná buď totožnosť konania alebo totožnosť následku. To platí nielen v prípade absolútnej zhody v konaní alebo v následku ale tiež v prípadoch, keď bude zachovaná úplná zhoda aspoň v konaní, pri rozdielnom následku alebo naopak. Totožnosť skutku bude zachovaná aj v prípadoch len čiastočnej zhody v konaní alebo čiastočnej zhody v následku avšak len vtedy, ak pôjde o čiastočnú zhodu v podstatných okolnostiach, ktorými sa rozumejú predovšetkým skutkové okolnosti charakterizujúce konanie alebo následok z hľadiska formálnych znakov skutkových podstat trestných činov a im po formálnej stránke korešpondujúcich priestupkov, ktoré prichádzajú do úvahy.

Vo veci ESLP Oliveira proti Švajčiarsku, na ktoré v odvolaní poukázal obžalovaný, ESLP konštatoval, že článok 4 protokolu č. 7 Dohovoru zakazuje súdiť ľudí 2-krát za ten istý delikt a nebráni ich opakovanému súdneniu za ten istý skutok, ak predstavuje viac samostatných deliktov v jednočinnom súbehu. Ustanovenie článku 4 protokolu č. 7 Dohovoru nebráni tomu, aby o jednotlivých deliktach, hoci majú základ v jedinom skutku, rozhodovali rôzne orgány.

Podľa § 22 odsek 1 zák.č. 372/1990 Zbierky priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten kto poruší všeobecne záväzný predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky alebo porušením všeobecne záväzného predpisu bezprostredne ohrozí bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky alebo spôsobí dopravnú nehodu.

Trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 158 odsek 1 Trestného zákona sa dopustí ten, kto inému z nebanlivosti ublíži na zdraví tým, že poruší dôležitú povinnosť vyplývajúcu z jeho zamestnania, povolania, postavenia alebo funkcie alebo uloženú mu podľa zákona.

Porovnaním skutku, za ktorý bol pôvodne obžalovaný postihnutý ako za priestupok podľa § 16 odsek 1 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke blokovou pokutou bezprostredne po dopravnej nehode, so skutkom tak ako je uvedený v skutkovej vete napadnutého rozsudku, dospel odvolací súd k záveru, že tieto skutky nie sú totožné. Ide o obdobný prípad aký riešil ESLP o veci Oliveira verzus Švajčiarsko, keď sa jeden skutok delí na viac trestných deliktov.

Na základe vyššie uvedeného krajský súd neakceptoval obranu obžalovaného ani jeho námietku ohľadom nedodržania zásady ne bis in idem, keď mal za to, že trestné stíhanie pre žalovaný prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, ktorý je charakteristický predovšetkým spôsobeným následkom, nie je trestným stíhaním za skutok totožný, než za aký bol postihnutý blokovou pokutou dňa 08.08.2011, keďže sa jednalo len o priestupok podľa § 16 odsek 1 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, ktorý nezohľadňoval spôsobený následok.

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd odvolanie obžalovaného nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.